

Temporada teatral 2010-2011

Roger Cònsul

Universitat de Barcelona

L'any en que tota la professió teatral del planeta celebrava el cent aniversari del naixement de Tennessee Williams, a Catalunya dues fites cabdals deixaven petja en el gran públic (i encara avui es recorden). La primera, seguint l'ordre cronològic, va ser l'esperada reobertura de la seu històrica del Teatre Lliure al carrer Montseny de la vila de Gràcia; i la segona, l'exitosíssima producció (tot i que discutida per part de la crítica) d'Agost, l'obra de Tracy Letts guanyadora dels premis Tony i Pulitzer, que va aterrar a la Sala Gran del TNC just abans que comencés l'hivern. Ara bé, aquest paper que teniu entre mans té la voluntat i la intenció de repassar tot el mapa teatral d'aquell curs, no només els cims més alts. Per això analitzarem –a vista de vol d'ocell, és cert– altres estrenes, altres obertures d'espais, la quantitat de públic que es va deixar caure per les sales en aquell segon any de “la crisi del deute”, les expectatives, els èxits, els fracassos, les noves companyies, els festivals, els mots àcids de la crítica, la consolidació de la dramaturgia catalana contemporània... Comencem!

El context: la crisi del deute fa estralls

En aquell curs 2010-2011 hi van haver dues eleccions generals, a Catalunya i a l'Estat espanyol, i va ser el primer any de les famoses “retallades”. I és clar, la Cultura –al mateix temps que la

Sanitat i l'Ensenyament– en va ser una de les primeres afectades. Podem afirmar contundentment que els programadors culturals, tant els de “primera divisió” com també els de teatres o festivals més petits, es van haver d'espavilar de valent per mirar de driblar la crisi i fer quadrar els pressupostos (certament més reduïts). Per exemple, Temporada Alta va invertir com cap altre any en espectacles per a públic familiar i va idear amb gran encert i fortuna una programació que també pogués seduir la gran massa de gent immigrada que té la capital gironina i la població de Salt. A Barcelona, el Teatre Nacional de Catalunya va programar menys produccions en comparació amb anys anteriors per tal de no haver de baixar la qualitat. I pel que fa a la programació de caràcter privat, la crisi sobretot es va notar en una presència molt més baixa d'espectacles de gran format, sobretot de teatre musical. En resum, les dades deixen clara una realitat ben certa: l'economia va passar factura a la cultura. I és clar, això també es va notar (i molt!) als teatres municipals. Com és sabut, aquests teatres depenen gairebé al 100% de les arques dels ajuntaments, i aquestes arques al curs 2010-2011 ja estaven ben buides (i encara dura). O sigui que a nivell municipal la retallada en les programacions es va notar de valent, i com que les gires pel territori, com és sabut, feien amortitzar la producció dels espectacles, molts balanços econòmics finals van resultar negatius i força companyies petites i mitjanes, a conseqüència d'això, van haver de plegar veles. Ja ho apuntàvem l'any anterior que un dels llasts del teatre català és no tenir una Llei del Teatre, que entre altres coses segur que hauria ajudat a apaivagar i amorosir certes caigudes...

El resum de la temporada en dades

També com apuntàvem l'any passat, en aquell curs 2010-2011, el públic va continuar anant força al teatre tot i la crisi. O

sigui que aquesta no es va fer notar per un descens de la venda d'entrades. De fet, i en relació amb la temporada anterior, no més hi va haver una reducció del 2% del total de públic, i és que una entrada de teatre sempre serà molt més econòmica (25,99 € de mitjana aquell curs) que una segona residència o un viatge de cap de setmana. En total, i segons les dades d'ADETCA –que treballen només amb teatres de Barcelona– la temporada 2010-2011 va tenir 2.675.687 espectadors, cosa que es tradueix en un 54,48% d'ocupació de l'aforament total dels teatres. Pel que fa als espais en si, als teatres, a Barcelona, se'n van comptabilitzar 47, quatre més que la temporada anterior: el Teatre Lliure de Gràcia, El Molino, la Sala Àtrium i els nous espais del Mercat de les Flors. I d'espectacles n'hi va haver 948 de diferents, 112 més que la temporada anterior. D'aquests 948 espectacles, 718 van ser produccions catalanes i 538 d'autoria catalana. Creiem que aquesta dada és molt remarcable ja que en la temporada anterior, la tendència era la contrària: 401 espectacles d'autors catalans per 435 d'autors de fora. Els deu espectacles més vistos van ser: 40 *El musical* (gairebé 125.000 espectadors, al Teatre Victòria), *Pel davant i pel darrera* (que es va poder veure una vegada més a Barcelona, ara al teatre Borràs), *El mètode Grönholm* (que tornava al niu de l'èxit, al Poliorama, després d'un any o més de gira), *Hair* (a l'Apolo), *Hoy no me puedo levantar* (que va ser una de les grans produccions estrenades durant la temporada i que més va aguantar, al Tívoli), *Truca un inspector* (al teatre Goya), *Made in Paral·lel* (al nou Molino), *Geronimo Stilton* (al Condal), *Carmen* (també al Victòria) i *Agost* (el gran èxit del TNC que va repetir temporada el curs 2011-2012). Acabem però aquest apartat de dades amb les que fan referència a l'aforament dels teatres. I repetint una vegada més que una cosa són les quantitats totals d'espectadors i una altra les quantitats relatives (o tant per

cent) direm que els deu teatres que més espectadors van tenir van ser, primer de tot el Liceu, després (i per ordre de més a menys espectadors) tota la llista dels grans teatres de gestió privada: Poliorama, Borràs, Tívoli, Victòria, Coliseum, Condal i Apolo, i finalment dos teatres no tant grans però amb programacions molt atractives per al gran públic: Teatreneu i Club Capitol. Però pel que fa dades relatives, o sigui als tants per cent, la cosa canvia. Els deu teatres que van estar més plens van ser (per ordre de més a menys espectadors): el Mercat de les Flors (central de Circ), el Teatre Lliure de Gràcia, el Mercat de les Flors (pl. Margarida Xirgu), el BTM, la Sala Tallers del TNC, el Liceu, la Sala Petita del TNC, la Sala Gran del TNC, El Molino i el Mercat de les Flors (Sala Ovidi Montllor). I aquí podem destacar una novetat: el Mercat de les Flors, amb la seva programació basada en les arts del moviment i de la dansa, va assolir una quantitat de públic molt remarcable. Tal com es deia als diaris i parafrasejant algun que altre destacat: *Els musicals van caure però la dansa va fer el salt.*

El resum de la temporada als teatres públics

La temporada teatral 2010-2011 va celebrar el seu tret de sortida amb la ja tradicional *Barcelona aixeca el teló*. Aquell curs l'encarregat de fer la lliçó inaugural davant de tota la classe política del país i la ciutat (al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona) va ser Josep Maria Benet i Jornet, tot i que després la festa es revolucionava al Teatre Victòria amb un espectacle que homenatjava el Paral·lel dels anys 20 dirigit per Xavier Albertí (l'ocasió era del tot propícia ja que al cap de pocs dies es reobria El Molino i feia pocs mesos també havia obert les portes l'Artèria Paral·lel, l'antic Teatro Español). Aprofitant doncs aquesta celebració institucional d'inici de curs al Saló

de Cent, Joan de Sagarra “denunciava” en un article a *La Vanguardia* la poca irreverència i la molta condescendència de la professió teatral cap a les institucions polítiques. Dies més tard, i quan ja totes les programacions eren cartes al descobert, en un altre article, algun periodista opinava amb el mateix to: si bé era cert que el teatre català cada vegada més comptava amb professionals més competents, potser s'havia de «posar una sordina a tant d'optimisme» ja que «la distància que hi ha entre els espectacles de pur entreteniment i l'exercici dramàtic ideològicament compromès amb les millors causes és molt més dilatada del que convindria a una col·lectivitat culta». Tot i això acabava dient que la temporada 2010-2011 feia esforços per fer més curta aquesta “distància” i aquests contrastos.

El Teatre Lliure d'aquella temporada estava de mudances i de canvis, i no només pel tema anunciat de la reobertura de la sala de Gràcia sinó també perquè aquella temporada era la darrera que dirigia i coordinava Àlex Rigola per donar el relleu a Lluís Pasqual, l'antic i nou director del Teatre Lliure. El Lliure no va obrir la temporada a la seu renovada de Gràcia, sinó que ho va fer a Montjuïc, amb *Belmonte*, una creació de Frederic Amat, Lydia Azzopardi, Cesc Gelabert i Carles Santos. Ara bé, tal com hem apuntat al principi de l'article, aquest *Belmonte* no va omplir tantes pàgines com la gran fita del Lliure 2010-2011, la reobertura de la sala històrica de Gràcia. Hi va haver una ovació prèvia a l'inici de l'obra, tal com va passar l'any 1976 en l'estrena del local de la cooperativa de la Llei al·t amb *Camí de nit* de Fabià Puigserver i un jove Lluís Pasqual. Ho recullen tots els diaris. Aquell vespre del 30 de setembre de 2010, al carrer Montseny, el públic convidat potser volia reviure aquella emoció del 76, segurament sentia l'emoció a flor de pell, potser volia desitjar sort al “nou” teatre... Barcelona

tornava a tenir el Lliure de Gràcia, es reobria un local mític, l'espai que segurament ha donat més fites cabdals al teatre català de 35 anys ençà... L'ambient era de festa i emoció. El Lliure de Gràcia es reobria amb l'obra *Gata sobre la teulada de zinc calenta*, una adaptació del clàssic de Tennessee Williams, l'autor celebrat durant la temporada 2010-2011, feta per l'Àlex Rigola, que començava d'aquesta manera la seva darrera temporada al capdavant del Lliure. Aquesta *Gata sobre la teulada de zinc calenta* va ser un dels espectacles més vistos i vistosos de la temporada del Lliure. La crítica en va destacar per sobre de tot les interpretacions de Chantal Aimée i d'Andreu Benito i va subratllar també la presència excessiva "d'intromissions" alienes. L'altra gran estrena (també controvertida) de la tardor al Lliure va ser l'adaptació de la novel·la *Vida Privada* de Josep Maria de Sagarra que va fer amb total llibertat el director Xavier Albertí. De Josep Maria de Sagarra, aquella temporada 2010-2011, també se celebrava els cinquanta anys de la seva mort. Després de Nadal van arribar les altres grans estrenes de les produccions pròpies del Lliure per aquell any: a Gràcia, Lluís Pasqual presentava l'últim text de Harold Pinter, *Celebració*, potser amb una posada en escena una mica massa tova i d'una acidesa poc subtil. A Montjuïc, primer va ser *Arquitecte* de David Craig dirigida per Julio Manrique i després *Les tres germanes* de Txèkhov dirigida per Carlota Subirós. En aquella temporada de "traspàs de poders" entre Rigola i Pasqual, el Lliure va continuar sent el teatre que més companyies estrangeres de primer nivell va programar, tot i que aquí sí que es van notar les *retallades* respecte altres anys. Noms com Ostermeier, amb *Othello*, o Jan Lawers i la *Needcompany*, amb *The art of entertainment*, o Alain Platel, amb *Gardenia*, van tornar un any més al Lliure, així com Kristian Lupa, que va presentar la seva lectura de *Final de Partida* de Samuel Beckett,

i també es va poder veure el sorprenent *Díptic andaluz* per part de la companyia La Zaranda, que va presentar *Futuros difuntos* i una *Casa de Bernarda Alba* de factura cent per cent gitana. Per acabar hem de destacar que qui també acabava residència al Lliure era el director Xavier Albertí, que durant el segon trimestre va presentar el darrer text de Benet i Jornet, *Dues dones que ballen* amb Anna Lizaran, que tornava a "casa" i Alícia Pérez. Els Radicals Lliure, un segell propi d'Àlex Rigola, també van celebrar-se per darrera vegada. I com a final d'etapa (o de festa) Rigola i el seu equip van donar la darrera campanada amb una última producció, primera dramaturgia del director barceloní, que només es va poder veure 3 dies del mes de juny, abans del Grec: *The end (un narco-mex-spaghetti-western teatral)* un cant d'amor a la professió teatral amb un "mea culpa" inclòs i que girava a partir d'una trama sobre un narcotraficant que odiava el teatre.

A l'altra banda de la ciutat, a la plaça de les Glòries, el Teatre Nacional de Catalunya va tancar la temporada 2010-2011 assolint l'índex d'ocupació més alt de la seva història: 143.787 persones van passar per les seves sales, cosa que representa un 79,44 per cent d'ocupació. Aquesta dada suposava un increment de 5 a 8 punts respecte a temporades anteriors. El TNC va programar 18 espectacles i va oferir 422 funcions. La més vista va ser, tal com hem remarcat al principi, un dels grans èxits de la temporada 2010-2011 (i de la següent), *Agost* de Tracy Letts, premis Pulitzer i Tony 2008, dirigida per Sergi Belbel i interpretada per un equip d'actors de primer ordre: Anna Lizaran, Emma Vilarasau, Montse Germán, Rosa Renom, Maife Gil, Abel Folk, Jordi Banacolocha, Òscar Molina, Albert Triola, Manuel Veiga, entre d'altres. L'espectacle, tothom ho deia, tenia una qualitat excel·lent en tots els "elements de la nòmina": el text súper premiat, la direcció excel·lent, els inter-

prets magnífics, una escenografia espectacular, etc., però gran part de la crítica es va fer la mateixa pregunta: una obra tan comercial ha d'anar al TNC? És aquesta la funció del TNC? Mirem per exemple les paraules de Joan Anton Benach: «Hi ha molt treball, molta exigència i molt bon ofici en l'espectacle. Ara, que Agost és teatre comercial? Jo diria... comercialíssim. Melodrama serialesc comprimit que transpira un finíssim olfacte de taquilla. Tal vegada el seu lloc no sigui el Nacional. Ara bé, al marge d'això, Agost es una construcció escènica impecable». Però passem pàgina perquè el TNC també va programar amb encert moltes altres coses, més enllà d'Agost. A la Sala Gran, després d'aquest gran èxit, Sergi Belbel i el seu equip assessor havien apostat per un autor rus del XIX "precursor" de Txèkhov, que entrava al Nacional per primera vegada: Ivan Turgénev amb l'obra *Un mes al camp*, dirigida per Josep Maria Mestres i protagonitzada per Sílvia Bel. L'altre gran èxit de públic de la Sala Gran no va arribar, però, fins a finals de temporada amb *El Misanthrop* de Molière. Dirigia George Lavau-dant i un fantàstic Jordi Boixaderas, rapidíssim en el vers, n'era el primer actor. Ara cal destacar, però, que *El Misanthrop* va compartir escenari amb l'espectacle revelació de la temporada (i gran èxit en altres teatres en temporades posteriors): *Operetta* de Jordi Purí i Cor Teatre, un espectacle deliciós on 26 cantants/actors repassaven els temes operístics més imprescindibles amb molt humor. Pel que fa a la Sala Petita, el disseny de la temporada proposava dos plats forts de la tradició teatral i el panorama literari catalans. En primer lloc va arribar (per fi!) un Adrià Gual, *Misteri de Dolor*, a càrrec de Manuel Dueso i amb Mercè Arànega i Ernest Villegas al capdavant. Va ser la primera vegada que Adrià Gual, un dels nostres grans, es podia veure al TNC després de tants anys. I el públic va respondre prou bé (63,39% d'ocupació), o sigui que confiar

en els nostres clàssics sempre serà benvingut, i més al Teatre Nacional del país. El gran èxit de la Sala Petita, però, va arribar amb l'adaptació teatral de la novel·la *Pedra de tartera* de Maria Barbal. L'adaptació corria a càrrec de Marc Rosich i la direcció era de Lurdes Barba. *Pedra de tartera* i *Misteri de dolor*, tot s'ha de dir, van ser els espectacles del TNC que més van girar pel territori català. Anem acabant. A finals de curs, a la Sala Petita es va programar una perla per als amants del teatre de pensament: *Copenhaguen* de Michael Frayn dirigida per Ramon Simó. Una peça que reflexionava sobre l'ús i el gran poder que tenen a les mans els científics quan descobreixen les utilitats d'un gran descobriment, en aquest cas l'energia atòmica. I pel que fa a la Sala Tallers, l'èxit del T6 i de la nova dramaturgia catalana es va consolidar una vegada més any rere any. De fet, la Sala Tallers va ser la sala amb millors números pel que fa a l'ocupació. Del projecte T6 es van poder veure, primer, *Vimodí us Praga* de Cristina Clemente, que prenia l'anècdota de la competició de vestir carrers de les festes de Gràcia. Després va ser el torn de Josep Maria Miró amb *Gang Bang*, una obra que va crear polèmica per barrejar en l'anècdota el Vaticà (el Sant Pare de Roma visita Barcelona i la Sagrada Família de Gaudí) i l'espai escènic on passa l'acció: un prostíbul. Finalment Jordi Casanovas va estrenar, durant el mes de juny, *Una història catalana*, una obra que comença amb dues accions paral·leles, al barri de la Mina i a la comarca del Pallars (dues Catalunyaes molt diferents) que evolucionant en el temps acabaran confluint en una nit de Festa Major on el públic n'era el convidat. A més del Projecte T6, a la Tallers, també van fer-hi estada dos espectacles creats per artistes històrics de l'escena catalana. Primer de tot el polifacètic, extravagant, músic, narrador, mim i performer Albert Vidal, que presentava una de les seves històries *tel·lúriques*, una història de mitologia catalana narrada,

ballada i interpretada per ell mateix: *La Història de Joan*, nascut d'un ós. L'altre espectacle, SGAG, per part de la companyia Vol-Ras, que feien estada per primera vegada al TNC.

El Festival Temporada Alta del 2010 va presentar 76 espectacles, dos més que en l'edició anterior, i va continuar posicionant Girona com a capital teatral (de tardor) en centenars de quilòmetres a la rodona. D'aquests 76 espectacles, a més, 30 eren de fora de Catalunya però la resta eren d'aquí, i això volia dir que el projecte d'Escena Catalana Transfronterera engegat l'any anterior es consolidava i que el festival continuava apostant fort per exportar artistes catalans a Europa. El director del Festival, Salvador Sunyer en parlava cofoi: «Hi ha pocs festivals a Europa on la meitat dels espectacles tinguin autoria de gent del país i el nostre no és un precisament un país gran». O sigui, que l'edició de 2010 del Temporada Alta va ser una edició de pocs canvis i, sobretot, de consolidació de la línia presa, en la qual es continuava valorant molt el fet de programar estrenes d'espectacles. Dels 76 espectacles programats, 24 van ser estrenes absolutes, 12 estrenes a l'Estat espanyol i 6 estrenes a Catalunya. Tal com hem dit en iniciar aquest article, l'única variació una mica més substancial la van viure els espectacles de tipus familiar. N'hi va haver més que en temporades anteriors amb la voluntat de mirar d'ajudar l'economia del festival, omplint les sales. També per aquesta raó es van programar espectacles d'artistes proposats per associacions d'immigrants, per fer participar aquest col·lectiu al festival. En aquest sentit, són interessants les següents declaracions de Sunyer: «Fa 15 anys per fer programació cultural només calia que fos selecta i pija, ara amb la situació econòmica que tenim els programadors culturals hem de tenir una funció social». Ara bé, una característica que no va canviar gens respecte a anys anteriors va ser la política de coproduccions amb el

TNC i el Lliure, i també els noms de la majoria d'artistes catalans convidats. És clar que els noms que participaven al Temporada Alta devien ser els més exportables arreu del món, però també és cert que el ventall es podria ampliar (encara avui) una mica més. Pel que fa a noms d'artistes catalans al Temporada Alta 2010, hi trobem: Carles Santos, que va presentar *Chicha Montenegro Gallery* (i després va aterrar al Lliure), Lluís Pasqual amb *Celebració* de Harold Pinter, Magda Puyo que va presentar *Bashir Lazar* d'Evelyne de la Cheveliène, Joan Ollé, Carme Portaceli, Xicu Masó, Marcel·lí Antúnez, etc. Pel que fa a companyies i noms de directors estrangers, doncs una mica també els de sempre; els que apareixen a tots els grans festivals d'arreu del planeta: Alain Platel, Philippe Genty, Kristian Lupa, que va portar la primera part de la trilogia *Persona, Marilyn*; Jan Fabre amb *Another Sleppy Dusty Delta Day*, Claudio Tocalchir que repetia al festival després del gran èxit *La omisión de la familia Coleman*, amb *El viento en un violín*, una peça que unia diferents històries d'amor i felicitat però en les quals els seus protagonistes erraven els mitjans per aconseguir l'objectiu, i per acabar les propostes de Shakespeare que tot bon festival ha de programar: primer va ser els Propeller Theatre Company, que ens van delectar amb un *Ricard III* magníficament executat; i després ens va arribar la proposta de Núria Espert i el jove director Miguel del Arco, *La violación de Lucrecia*, on l'Espert exposava tot el seu saber (que és molt) fent tots els papers del poema èpic. Un darrer espectacle a destacar va ser *Littoral* del libanès de naixement però canadenc d'adopció Wadji Mocrawad. Ara al 2013 és possible que el gran públic ja conegui Mocrawad perquè és l'autor d'*Incendis*, el gran èxit del Romea des de fa dues temporades, però a la tardor de 2010, ben pocs catalans sabíem qui era Wadji Mocrawad. *Littoral*, la peça que es va poder veure al Temporada Alta del 2010 i la que

llavors era la seva darrera obra escrita reflexionava sobre el mateix tema que totes les altres (*Incendies*, *Forêts i Ciels*): sobre els beneficis i els problemes de la no identitat i els embolics que pot suposar investigar qui ets. És per això que aquest *Littoral* es relaciona amb obres com *L'idiota* de Dovstoievski, *Hamlet* de Shakespeare i *Èdip Rei* de Sòfocles.

La temporada en altres teatres de Barcelona

I acabarem amb una panoràmica dels “altres” teatres i “altres” espectacles potser menys vistos, potser menys importants de cara a les memòries, però interessants de citar i de valorar. L'històric teatre Romea, per exemple, també estava en una temporada de transició. Calixte Bieito, primer director d'aquest teatre en la seva etapa com a espai gestionat per l'empresa Focus, encetava la darrera temporada com a programador i deixava el lloc a Julio Manrique, un actor consolidat que també havia tingut alguns èxits com a director d'escena: *La forma de les coses*, *American Buffalo*, *Coses que dèiem avui...* El cert és que aquella temporada 2010-2011 Julio Manrique ja va aterrar al Romea per anar apamant el teatre. Hi va aterrar amb la versió de David Mamet de *L'hort dels cirerers* de Txèkhov, tot un símbol per un espai que canviava “d'amos”, però la posada en escena, llàstima, va passar una mica sense pena ni glòria. Dos espectacles petits però ben fets que van fer estada al teatre del carrer Hospital van ser *Poseu-me les ulleres*, sobre la biografia de Vicent Andrés Estellés, amb dramaturgia i direcció de Pep Tosar, i *El quadern gris* de Josep Pla, amb dramaturgia i direcció de Carles Guillén i Joan Ollé. Després del *Conte d'hivern* de Shakespeare, dirigit per Carme Portacelli, i de *Pluja Constant* un thriller dur de Keith Huff amb Pere Ponce i Joel Joan, el Romea va acollir la producció del TNC de *Pedra de tartera*; i

per acabar i ja durant el Festival Grec, Calixte Bieito va tancar la seva etapa al capdavant del teatre del carrer Hospital amb dues propostes marcades pel seu segell tan propi: *Voices* que era un pupurri de veus i pensaments de diferents autors, músics, poetes i filòsofs coproduït pel Betty Nansen Teatret de Copenhaguen i el Festival Internacional de Bergen, i *Desaparecer*, una peça brillant a partir de contes d'Edgar Allan Poe, amb Juan Echanove com a intèrpret i narrador i Maika Makowski cantant en directe.

Altres propostes que, per diferents motius, ens plau destacar de la temporada teatral barcelonina 2010-2011, van ser, per exemple, el musical *Geronimo Stilton*, que es va poder veure al teatre Condal. La producció era catalana, de Focus i el Grup 62, i va suposar tot un èxit de públic la qual cosa vol dir que l'espectacle estava realment ben fet. Però hi ha una pregunta que ens ronda pel cap (i amb això tornem a la primera cita d'aquest article i l'anem tancant): és responsable, i més tractant-se d'un espectacle per a nens i nenes, produir a Catalunya un producte italià fruit del món globalitzat per molt èxit que tingui? No podem produir també històries nostres, autors nostres, personatges nostres que segur que, amb el bon ofici que hi ha a Catalunya, tindrien el mateix èxit? És responsable, doncs, «eixamplar encara més la distància que hi ha entre els espectacles de pur entreteniment i l'exercici dramàtic ideològicament compromès?»

Altres programacions o espectacles que creiem que no passaran als annals de la història però que no volem deixar de citar, van ser per exemple la programació durant unes quantes setmanes, de *La omisión de la familia Coleman* al teatre Borràs. És cert que durant la temporada anterior aquesta obra s'havia pogut veure al Temporada Alta i al Lliure de Montjuïc, però massa pocs dies perquè la poguéssim gaudir un nombre elevat de

persones. Va tenir l'èxit esperat. I per acabar, una raresa: sabíeu que dues produccions molt vàlides les dues i de nom molt semblant van estar rodant per diferents teatres de Barcelona durant tota la temporada? Teatre del Raval, SAT, Círcol Maldà, Tantarantana, etc... Es tractava, la primera, de *La idea d'Europa*, un monòleg molt recomanable escrit, dirigit i interpretat per Óscar Intente a partir d'un llibret clau de George Steiner sobre, per exemple, les nacions d'Europa, entre altres temes; i la segona era *Gènesi*, una *idea d'Europa*, un espectacle divertidíssim de Commedia de'Il Arte però fet i pensat a la moderna de la companyia On stage. Altres propostes a destacar. Ja ho hem dit però cal repetir-ho: *El mètode Grönholm* va tornar al Poliorama uns quants mesos i va tornar a omplir gairebé totes les funcions, i en una altra sala també de Ciutat Vella, al Tantarantana, un espectacle que va passar sense massa pena ni glòria, però que creiem que cal reivindicar, va ser *Corruptia*, de Josep Lluís Fitó, un espectacle que es proposava escarnir públicament tots els polítics i banquers (d'un País Valencià amagat entre línies) que, tot i campar ben lliures, estan emboïcats (encara avui) en tants i tants escàndols de corrupció.

I així va anar passant la temporada 2010-2011, la temporada post governs tripartits i de retorn de Convergència i Unió a la Generalitat. La temporada d'Agost i de la reobertura del Lliure de Gràcia, i de tantes altres coses...